

Thiền Sư

Lương Sĩ Hằng

Phân Tách Đời Đạo

Rome, ngày 04 tháng 03, năm 1986

Phân Tách Đời Đạo

(Bài giảng của Thầy Lương Sĩ Hằng tại Rome, ngày
04 tháng 03, năm 1986)

Thưa các Bạn,

Nhân dịp đi Pháp, tôi được ghé qua Rome để nghỉ
một 2 đêm, ban ngày có rảnh rỗi đi tour xem
những cảnh điêu tàn và những cảnh hồi sinh tại thế.

Rome có những kỷ niệm độc tài tàn ác trong thời huy
hoàng xa xưa, rồi cũng phải lụn tàn, tan rã từ mảnh,
lưu niệm những vách tường trong đó mồ hôi nước mắt
của biết bao nhiêu người đã học cách hy sinh, và thực
hành hy sinh!

Rồi một bên đó, có những căn nhà tốt đẹp hồi sinh,
biến thành một khu lịch sử để thu tiền của bao nhiêu

khách khao khát, đã đọc qua lịch sử, và muốn tìm thấy.

Kỳ thật, những cảnh này đối với người tu không có xa lạ: nằm hẳn trong chơn tâm của chính họ, trong cái bản chất tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục, độc tài đó !

Đối với người tu, nó sẽ đi, sẽ bị lụn tàn; và rời bỏ những ngôi độc tài; và trở về với sự thanh nhẹ hòa ái tương thân, xây dựng trong một thức cởi mở không ngừng nghỉ !

Chúng ta thấy, người tu đối với cảnh này không phải xa lạ, và cũng chẳng có khao khát.

Những bức tranh vẽ lên những hình ảnh sống động, trong đó có sự tàn bạo, trong đó có thức hồi sinh cởi mở tâm hồn của con người; để chứng minh và để cho con người thấy rõ rằng hồn là bất diệt! Định luật Sanh, Trụ, Hoại, Diệt và Hồi Sinh sờ sờ trước mắt!

Những người nào mà được có cơ hội viếng những cảnh này, tưởng đến đây là đến nơi Đạo? Không phải!

Đến đây là xem những cảnh đó, và phản chiếu trong nội tâm của chúng ta!

Chúng ta cũng có những cái cảnh đó: lúc chúng ta làm vua, sân si độc tài; lúc chúng ta thất bại, ta hạ mình chiêu lụy trong cơn bệnh hoạn của cơ thể này ; lúc các Bạn không có bệnh hoạn, các Bạn thì hung hăng, ăn nói một cách quyết liệt ; nhưng lúc ta bệnh hoạn rồi, cũng phải buông bỏ theo Quy Luật Siêu Nhiên mà tiến hóa!

Thấy rõ những cảnh ở thế gian mà các Bạn đã và đang ao ước đi, để tìm, để thấy, mong được gặp ; nhưng mà, rốt cuộc rồi nó cũng nằm trong nội tâm của chúng ta!

Chúng ta có tất cả: những bản chất bên ngoài, có; từ

xa xưa, có; chúng ta có ; ngày hôm nay, có; chúng ta có ! Tất cả đều có trong nội tâm chúng ta !

Nhưng mà chúng ta chỉ mất có một sự quân bình, mà thôi !

Làm sao trở lại với giá trị quân bình?

Những sự tàn bạo, lụn tàn, hồi sinh, quân bình!

Những điều đó, các Bạn càng tu càng cởi mở, càng tháo gỡ ra được những sự động loạn trong nội tâm!

Rồi các Bạn mới thấy rõ rằng : “Chính tôi đã làm cho tôi khổ !”

Nhơn sanh đã làm cho hơn sanh khổ ; chúng sanh bất hòa mới sanh ra chiến tranh : tự đắc, quên là phần hồn đã và đang bị giam hãm trong cái khám tẩm tối này, mà không hay ; tưởng lầm là đã đạt thành, cho

nên sanh ra sự độc tài !

Mà sự độc tài đó bành trướng, xây dựng lên những lâu đài nguy nga ngoạn mục, để bảo vệ một cái xác giới hạn đã và đang giam hãm phần hồn; mà không hay !

Ngày hôm nay, chúng ta đã thấy rõ rằng, chúng ta tu Vô Vi, chúng ta thấy rằng : hồn đang bị giam trong cái thể xác này ; có thành trì, có biên giới, có đủ thứ hết ; trong này có kinh tế, chính trị, quân sự; có đủ !

“Một ngày, tôi phải làm việc 24 trên 24, biết bao nhiêu sự kích động và phản động của các giới đã đưa đến cho tôi, từ trong cho tới ngoài ; và ai là người để dàn xếp ? Chính tôi đã dàn xếp ; tôi là người phải chịu trách nhiệm tâm thức của tôi ; phải luôn luôn xây dựng trong niềm tin sẵn có, và khai triển tâm linh tôi trong cái ý trí sáng suốt vô cùng, mong ra mới gỡ được cái tội trạng tăm tối hiện tại !”

Mỗi người chúng ta xuống đây với cái Không: với hai bàn tay không, rồi về với Không ; thấy rõ ràng!

Những lịch sử trên đời, “Vạn sự trên đời là Không,” không có sự thật !

Đó là một dấu vết ; đó là một bài học để cho phân hồn tiến hóa ; chớ phân hồn không bị tiêu diệt!

Chúng ta đến Rome, chúng ta thấy rõ rồi: rồi cái cảnh tranh đua, cướp dật; đó ; mưu mô, sát hại, vẫn tràn đầy !

Ở xứ Đạo, tại sao có những cái chuyện này, cạnh tranh trong chỗ người tu ! Tại sao?

Vì Người chưa hiểu Người !

Phải có những điều này ; đương nhiên phải phát sanh ra !

Mà người tu hiểu lấy Người, hiểu lấy phần Hồn đang bị giam hãm trong cái tiểu thiên địa này, trong thể xác này ; mà thức tâm tháo gỡ để tiến tới, thì cái cảnh thanh bình nó sẽ thể hiện trong nội tâm !

Lúc đó nó mới cống hiến cho quần chúng.

Hỏi chớ, ở xứ đạo này có người tốt không ?

Có rất nhiều !

Những người đã thức tâm, thấy rằng cảnh đời là tạm, bỏ cả một cuộc đời xây dựng về tinh thần phục vụ ! Nhưng mà lâu rồi, ngày đêm, đêm ngày, sẽ khôn ngoan, con người lương lẽ cũng có nữa ; sanh ra phe này, phe nọ; rồi ghét lẫn nhau, trùuùg trị lẫn nhau!

Cho nên, phải có ông vua đạo, ông vua trong một nước,

đề đem Lòng Từ trị dân; đó !

Cho nên, chuyện gì Thượng Đế sắp đặt đều có trật tự ; nhưng mà tùy theo trình độ tiến hóa của nhơn sinh : như có kẻ phục, có người không.

Cho nên, thế sự đa diện và khó thật; nhưng mà rất cuộc tình thương và đạo đức mới giải quyết.

Ngày hôm nay, về Công Giáo, về Thiên Chúa Giáo đã và đang thực hiện tình thương và đạo đức khắp các nơi, kể cả xứ Cộng Sản, xứ Tự Do.

Những dì phước đã hy sinh cả một cuộc đời phục vụ cho những người bệnh hoạn, những người có những bệnh truyền nhiễm, nhưng mà Người bất chấp ; vì tình thương! Các ông cha cũng vậy, chịu khổ, chịu nhục, chịu đủ thứ.

Có những người hy sinh, mà cũng có những người lợi dụng ; lợi dụng tình thế này, lợi dụng tình thế kia; cái đó, làm sao khỏi ! Một chế độ tu mà !

Còn tu về chơn chánh, là một tâm tu !

Hai cái khác nhau.

Tu về chơn chánh, giải thoát, là lấy cái tâm tu!

Biết được phần hồn, biết được bài học của thế gian, biết cảnh tạm tại thế, chúng ta phải cố gắng sửa !

Biết chúng ta có tội đầy mình, chúng ta phải ăn năn hối cải hằng đêm, hằng giờ, hằng phút, lo tu để giải tỏa những trược ô tăm tối sẵn có của chính chúng ta ; nhiên hậu chúng ta mới trở về với Bến Giác được!

Chúng ta có tâm; nhưng mà bận rộn bên ngoài, đâu có bao giờ sử dụng Chơn Tâm; kể cả người tu !

Tu thì theo đường lối cũ, đọc kinh, đọc sách ; chỉ đọc nhiều chừng nào, mà không hiểu, là tạo động và rước động vào tâm, mà không hay ; đâm ra bực bội.

Còn những người trầm lặng tu, họ ý thức được : “Đây, một lời nói của Chúa, giá trị vô cùng, đời đời bất diệt ; một lời nói của Phật, giải thoát rõ ràng” ; thì những người đó họ chỉ tu trong sự trầm lặng, nhận thức ra đường lối để tu, mà thôi.

Chớ họ không có phải là khoe khoang là, “Tôi phải đọc Kinh để cho Chúa nghe ; đọc Kinh cho nhiều để độ tôi !” Không !

“Tôi thấy tôi có trách nhiệm ; tôi phải cần giữ trầm lặng thanh tịnh để xét tôi, và phán xét lục căn lục trần trong này có làm điều sai quấy hằng ngày, không ? Hằng ngày, tôi phải có cơ hội ăn năn hối cải, sửa tôi để tôi tiến, thì mong ra tôi mới thật sự cống hiến những

gì tốt nhất cho hơn sinh.”

Chúng ta là người tu, tham thiền nhập định; để làm gì ?

Các Bạn tham thiền là để đo lường trật tự trong nội tâm của các Bạn !

“Làm sao tôi ngồi, nhắm mắt, mà tôi cảm thấy thanh tịnh ?”

“Khi tôi ngồi, tôi nhắm mắt, tôi cảm thấy động loạn ! Đó là tâm tôi chưa định !”

“Tại sao tôi chưa định ? Tại vì tôi rước động nhiều quá, bây giờ tôi phải từ bỏ !”

“Động từ đâu ? Từ cái miệng tôi, từ cặp mắt tôi, từ lỗ mũi, từ lỗ tai của tôi ; nó đem cái động vào tâm tôi. Bây giờ, tôi phải từ từ tôi bỏ lần !”

Cho nên, các Bạn, may thay có cái pháp Chiếu Minh, để giải tỏa lần lần ; các Bạn nằm đó trì trí làm Chiếu Minh ; hít vô, thở ra, nay chút, mai chút, nó tạo ra cái nhân.

Rồi Bạn mới thấy Bạn nhiều hơn.

Khi Bạn thấy rồi, Bạn không có tiếp thu; lấy gì có động ?

Nếu các Bạn tiếp thu, là các Bạn thấy động !

Mà các Bạn không tiếp thu, không bao giờ có sự động !

Chúng ta không ngó bên ngoài; chúng ta không chấp, không mê ; chúng ta chỉ lo đào sâu sự sáng suốt sẵn có của chính chúng ta, và thực hiện cái quyền năng sẵn có, là tha thứ và thương yêu !

Tất cả những gì cũng đều là đúng ; chính ta sai thôi.

Hiểu được ta sai, ta mới giải thoát được.

Còn nếu không hiểu được sự sai lầm của chính mình, làm sao giải thoát ?

Bắt chước người phạm, đòi hỏi, đòi hỏi, đòi hỏi, đòi hỏi, đòi hỏi mãi ; rồi trói buộc lấy mình ; thì làm sao tiến ?

Người tu 5 năm, 10 năm, không thấy được cái vía !
Tại sao ?

Vì sự đòi hỏi quá nhiều, hưởng ngoại quá nhiều, trói buộc mình quá nhiều, hành cái vía quá nhiều ; làm sao thấy cái vía được ?

Cho nên, các Bạn phải thấy rõ điều này : chính Bạn đã làm cho Bạn thoái bộ và không tiến : tâm các Bạn

không dám buông bỏ.

Các Bạn biết đồng tiền, Kim Tiền, là Từ Mẫu đó Bạn !

Đến với Bạn, thì lúc nào Người cũng đến với Bạn ;
nhưng mà Bạn không biết yêu thương, Bạn không biết
sử dụng đúng mức !

Các Bạn rồi trở nên bòn xén, rồi ràng buộc đồng tiền,
làm cho Bạn động thêm !

Bạn giữ đồng tiền không đúng cách, là ràng buộc đồng
tiền và tạo động ; làm cho xã hội không tiến hóa nổi !

Còn nếu các Bạn biết về phần hồn của Bạn, Bạn lo tu
về phần hồn các Bạn ; và tinh thần phục vụ càng ngày
càng cao, thì các Bạn thấy rằng : “Của Ông Trời, tôi
trả lại Trời !” Rất đúng !

Các Bạn không có làm sai, thì lúc nào tâm hồn các

Bạn cũng thành thoi, cởi mở, tiến triển vô cùng !

Ở trong động loạn, mà không bao giờ thấy động loạn.

Động loạn nhất là do đâu ? Quý đồng tiền, và buộc đồng tiền ; mà thôi !

Chúng ta quý đồng tiền như Mẹ Hiền chúng ta yêu thương chúng ta !

Mẹ Hiền cũng yêu thương tất cả mọi người !

Thì thức hòa đồng nó mở.

Đồng tiền không quan trọng đối với chúng ta, luôn luôn lấy tâm từ, tình thương và đạo đức cứu độ chúng sanh.

Sự thiếu thốn của các người là sự thiếu thốn của ta ; ta có, ta giúp người ; điều đó là quý vô cùng, cởi mở

tâm thức.

Chớ đừng, nay để dành một chút, mai để dành chút ; trói buộc lấy mình, tạo sự khổ, tập cái tánh nó quen đi, rồi thì trở nên độc tài.

Những nhà độc tài tại thế gian mong được làm tổng thống, làm vua ; rồi thấy có đồng tiền, mai muốn thêm có đồng tiền nữa ; rồi đồng tiền trói buộc ; rồi càng ngày càng độc tài ; mà tưởng cho mình là tốt, tưởng đó là hay, “Ta có tiền là ta quản lý tất cả được !”

Nhưng mà rất cuộc, vì đồng tiền nó đập cho mà tan rã, bỏ chạy !

Vừa rồi, các Bạn cũng thấy: có khi ôm đồng tiền mà không ôm dân ! Các Bạn thấy chưa ? Những người làm chánh trị, lên ghế ngồi, nói cả triệu người nghe, nhưng mà vẫn ngu, ôm đồng tiền, không ôm dân ! Rồi

sống riêng biệt : tổng thống phủ, khác ; dân, khác ;
quan, khác; dân khác !

Đó là tạo khổ mà thôi ; mà không hay !

Không hay, chớ không phải hay !

Nếu hay, thì nó không làm ! Nó không hay !

Vì xa mê trần tục và không hay ! Nếu hay, ai dại gì mà
lãnh những cảnh đó ! Thấy không ?

Cho nên, những người buôn bán, bây giờ cũng vậy
: tham lam tiền bạc, càng vô càng nhiều, thấy mình
càng sung sướng, thấy kẻ sự đau khổ của những người
khác!

Đó là càng ngày càng xa dân ! “Trước kia, tôi biết vác
bao gạo, tôi tới nhà tôi giao cho người ta ; tôi xách trai
nước mắm, tôi giao cho người ta ; tôi năn nỉ ân cần vui

vẻ.”

“Ngày nay, tôi có tiền, tôi không ngó mặt người ta !”

Thì lần lần mình xa những người đã giúp mình ; làm sao mình tiến ?

Làm sao mình thật sự là giàu có của cải và tâm linh ?

Nhưng mà của cải càng ngày càng nhiều, mà mất tâm linh, thì đâu có còn giá trị nữa !

Cho nên, ta phải biết của cải và tâm linh đi đôi.

Phước tu, thì phải phước huệ; đi đôi !

Thức hòa đồng phải mở ; sự thương yêu phải thật sự xây dựng đứng đắn ; thì chúng ta không bao giờ bị hoang mang ở trước bất cứ cái cảnh nào.

Trước cái đẹp, trước cái hay, sau lưng nó có cái xấu, có cái dở ! Các Bạn thấy không ?

Khi mà các Bạn hiểu cái này, thì cái nào nó cũng vậy đó thôi.

Ở đâu cũng là nơi tu, ở đâu cũng nơi học, mà ở nơi đâu cũng nơi tiến hóa.

Bài vở đưa đến cho các Bạn 24 trên 24 !

Chứ Thượng Đế đâu có đưa cho các Bạn một bài, rồi chờ bao nhiêu tháng đâu ! Không !

Nếu mà các Bạn làm không kịp, nó sẽ dồn dập !

Mà lấy cái gì làm bằng chứng dồn dập ?

Làm cho tánh của các Bạn trở nên kỳ thị nè, ác ôn nè, sân si nè ; đủ chuyện !

Đó là nó đã dồn dập những bài vở của Thượng Đế đưa đến cho các Bạn, và Bạn không tháo gỡ !

Ở đâu ra ?

Cô đong ; độc tài !

Cho nên, chúng ta hiểu được điều này, phải làm việc nhiều, phải tháo gỡ nhiều, phải hướng về nội tâm nhiều.

Những cái gì chính chúng ta không chịu được, không nên để người khác chịu !

Chúng ta phải cố gắng thực hành cho kỳ được, để sửa tâm, mở trí cho chính chúng ta, và noi gương phục vụ của Thượng Đế, noi gương phục vụ của Diêu Trì Kim Mẫu đã phục vụ chúng sanh, độ các con Ngài bất cứ giờ phút nào.

Cơm ăn, áo mặc, cũng do Mẹ độ mà thôi ; nhưng mà

đành quên Mẹ; cho, “Ta là giỏi, cho ta là tài, ta học cao, ta có phước nhiều hơn người khác, ta đủ quyền năng !”

Mà quyền năng đó, không biết sử dụng, và sử dụng sai.

Quyền năng cứu người, đó là quyền năng tối hậu của tâm linh ; mà không biết sử dụng, thì làm sao có cảnh đời đời ở tương lai ?

Phải biết làm sao cứu người !

Cho nên, nhiều người tu về Pháp Lý Vô Vi nghĩ sai : Đã chỉ cách tu thế nào, đời đạo song tu ; mà nhiều người ôm lấy, cứ ngồi một góc đó cứ tu hoài ; thét rồi khùng, rồi đổ thừa cho cái Pháp.

Chứ có cái pháp nào dạy vậy đâu ?

Dạy phải “Đời, đạo song tu,” phải thấy rõ cái tinh thần phục vụ gia cang, phục vụ xã hội ; rồi nhờ đó mà nó phản ảnh ; sau giờ thiền mới thấy rõ sự sai lầm của chính mình, và ăn năn hối cải, trở về với sự chánh giác của nội tâm.

Luôn luôn nhắc nhở về “Đời, đạo song tu” !

Cho nên, nhiều Bạn bây giờ, “Tui, bây giờ tui không muốn người này nữa ; tui muốn bỏ hết !”

“Rồi tui làm cái gì ?”

Bạn bỏ hết, rồi Bạn làm cái gì ? Bạn cởi truồng đi ra ngoài đường, được không ? Không !

Bạn phải mặc cái áo; Bạn phải sống với cộng đồng của xã hội ; Bạn phải đem tình thương cho mọi người!

Bạn có tu, thì mỗi đêm nó mỗi nhẹ ; rồi ngày mai,

Bạn gần người ta, lời nói của các Bạn cũng được giúp người, cũng truyền cảm cho người !

Tại sao lại phải xa lánh ?

“Tôi không cần xa lánh ; tôi phải cần được thử nhiều hơn ! Sau khi công phu của tôi có giá trị đến đâu, và tôi được thử bằng cách nào ? Tôi nói tôi tu thanh nhẹ 2, 3 tiếng ; mà ra, người ta chọc, người ta chửi một cái, tôi giận ! Cái đó là tôi thấy tôi còn yếu, tôi phải ăn năn, tôi sửa, và tôi cảm ơn người đã thử tôi, người chửi tôi, người hành hạ tôi, người nói xấu tôi ! Đó là cái ơn quý đến với tôi ; cho tôi có cơ hội thức tâm. Đó là cái ơn, chớ không phải cái họa. Tôi cảm thấy đó là cái ơn !”

Thì chúng ta sẽ tiến ; phải giải thoát.

Còn chúng ta cho đó là cái họa, là chúng ta không bao

giờ tiến.

Khi các Bạn bị chòng ăn hiếp, chòng hất hủi, mà các Bạn cứ nhớ cái sự hất hủi đó, thì các Bạn đi đâu ?

Đi xuống đó ! Thấy không ?

Các Bạn bị chòng hất hủi, các Bạn cảm ơn chòng, “Đây là một vị minh sư, Ngài đã độ tôi, Ngài đã thử thách để cho tôi đi tìm tàng khả năng thanh tịnh của tôi đến đâu ! Đẩy tôi về đâu ? Đẩy tôi về một góc ! Nhưng mà tôi vẫn tiến hóa, là tôi thấy con đường giải thoát.”

“Còn nếu mà tôi không thấy con đường giải thoát, là tôi cứ nhớ đến chuyện uất ức đó, và nó làm cho tôi càng ngày càng hạ tầng công tác ; càng trì kéo, tôi càng thấp hơn và không tiến hóa ; tâm linh tôi không có cởi mở : cũng như tôi nói tôi xin ông Trời, mà tôi

không dám sống với ông Trời !”

Các Bạn tin Thượng Đế, các Bạn phải hòa với Thượng Đế.

Mà Thượng Đế từ đâu mà có ?

Từ mọi trạng thái mà có.

Hành động của người chồng các Bạn khinh thị các Bạn, của người vợ các Bạn khinh thị các Bạn, người bạn các Bạn khinh thị các Bạn, là hành động của Thượng Đế đang độ và đang dẫn tiến các Bạn ; mà các Bạn không hay !

Các Bạn nói “Tôi đi kiếm cuốn kinh kia tôi đọc, nó hay hơn thằng cha đó nói !” Nhưng mà đó là mình sai rồi !

Cái trực tiếp, và cái gián tiếp đó, Bạn !

Trực tiếp là cái quý báu nhất, là sự kích động ; mà chúng ta vẫn bình tâm học hỏi, đó là chúng ta mới thấy rõ mức tiến sẵn có của chính mình.

Nếu chúng ta không chịu bình tâm học hỏi, là chúng ta là người thoái bộ, không tiến.

Cho nên, cái khóa học hằng ngày thể hiện trong tâm các Bạn, chớ không phải tới trường đại học mới có !

Nhà Bạn là đại học ; mưa, nắng, bão bùng đây là bài vở của càn khôn vũ trụ !

Bạn là học viên của càn khôn vũ trụ ; Bạn phải thức tâm trở về với thanh tịnh sẵn có của các Bạn, để các Bạn thoát ra cảnh tăm tối đó mà tiến hóa tới đời đời bất diệt.

Cho nên, tôi được cơ hội đi đây, đi đó và đồng hành

với các Bạn ; tôi, cũng như tôi thay các Bạn để nhận thức những gì của trần đời này, và để báo cáo lại cho các Bạn đồng hành với tôi, và thấy rõ những cái gì tôi thấy và xác nhận, cũng như các Bạn sẽ thấy và xác nhận ở tương lai.

Không có cái gì mà thua ! Không phải nói, “Ông Tám được thấy, mà tôi không thấy !” Không !

Ông Tám thấy, rồi ông Tám chỉ rõ cho các Bạn thấy rõ : nó nằm trong tâm các Bạn !

Các Bạn làm người tiếp tục tu hành, tiến hóa, và không bị tổn lệ phí, không bị tổn cước phí như ông Tám, để cho các Bạn thấy.

Còn những người khác đi, về không báo cáo rành mạch những gì cho các Bạn.

Cho nên, tôi đã báo cáo tất cả, kể những cảnh ở trên, tôi thấy và tôi gặp những vị thanh thoát ở bên trên đã nói gì với tôi ; và tôi đem những ý nghĩa đó truyền cảm cho các Bạn, để các Bạn tự thức.

Phần hồn của chúng ta không phải ở một chỗ ; nhưng mà chúng ta có quyền đi đây, đi đó nếu chúng ta thanh nhẹ.

Thì các Bạn muốn thanh nhẹ, thì các Bạn phải ở trong đời đạo song tu : đời nó có động chạm, mà các Bạn quán thông, là các Bạn giải thoát được rồi !

Các Bạn đi qua cái lỗ đó như không ; qua cái truông đó như không ; qua cái khuyết đó như không !

Nếu các Bạn sợ sự đụng chạm, và không trì cái chí để quán thông, thực hiện, và lấy từ bi làm sức mạnh, thì các Bạn sẽ không bao giờ tiến !

Bạn nhịn nhục đi !

Nhịn nhục chừng nào, các Bạn thấy rõ chừng nấy !

Ngay như cả gia đình, hai vợ chồng các Bạn chịu nhịn, các Bạn sẽ thấy sự mâu nhiệm thể hiện ngay giữa chồng, con, vợ, anh, em, trong gia cang ! Thấy rõ ràng : mỗi người một tánh chất !

Nó cũng như cái máy mà rớt cuộc con bù lon nào cũng xì được, mà con écrou (con ốc) nào cũng xì được, chớ không có bỏ !

Nếu các Bạn thanh tịnh thì gia đình các Bạn là một của quý của càn khôn vũ trụ ; và các Bạn mượn cơ hội đó lập hạnh cho gia cang.

Còn nếu các Bạn chê với khen, và từ bỏ, “Không bao giờ tôi dính vô chỗ đó nữa”; cái đó là cái tâm tối đó

Bạn !

Bạn quán thông, thì Bạn đi được ; mà không quán thông, thì Bạn bị kẹt. Thấy rõ chưa?

Cho nên, còn những người đã hưởng thượng giải thoát, tu thiền được rồi, nó có cái công quả lớn lao, và làm việc ở Bề Trên.

Cho nên, nhiều người nhắm mắt thấy xuất ra đi ! Không phải đi chơi đâu, các Bạn !

Ở thế gian họ còn không thềm đi chơi ; mà nói chuyện trên Thiên Đàng, làm sao họ đi chơi ?

Họ đi học đạo đó, các Bạn !

Họ học cái cảnh khổ hơn, khó hơn ; để họ đạt đến sự cảm thông hơn và nhẹ nhàng hơn!

Cho nên, các Vị đã thiền được, và trì chí nuôi dưỡng tâm thức thiền nhĩn nhục, và để quán thông cái thể xác này !

Thiền là xây dựng đức nhĩn nhục, đó Bạn !

Cho nên, thâu đêm các Bạn thiền, không có phá phách ai ; đó là nhĩn nhục !

Trong cái không giờ ; tại sao lựa cái không giờ ?

Giờ đó là giờ ly tâm, hồn ra hồn, xác ra xác.

Cho nên, bắt các Bạn ngồi trong thanh nhẹ đó, tùy theo khả năng, 5, 10 phút ; 2, 3 chục phút ; 1 giờ, 2 giờ; tùy khả năng của hành giả mà thôi.

Có người ngồi thâu đêm tới sáng, ngồi vững vàng ; cái đó mới được.

Chớ ngồi dựa, ngủ, đó cũng như nằm ngủ mà thôi !

Cho nên, ngồi ngủ trong cái thế tham thiền ; cái đó nó khác.

Còn ngồi dựa ngủ, thì quen rồi, cũng như nằm ngủ mà thôi.

Cho nên, các Bạn phải thấy cái thế tham thiền là thức tâm giải thoát ; thì càng ngày nó càng minh tâm, kiến tánh.

Có nhiều người, đem cái xác ra, rồi hành hạ cái xác !
Sanh bệnh !

Tôi nhắc rất nhiều rồi: không nên làm cho mình bệnh.

Mình là con người giáng lâm xuống thế gian, trong sự tham lam muốn đủ thứ, là đã bịnh rồi.

Rồi còn làm cho cái thể xác bệnh nữa ; đâu có được !

Chúng ta phải đời, đạo song tu ; đứng trong cái khoa học đầy đủ.

Khoa Học Huyền Bí : khi chịu được, thì chúng ta làm tới ; không chịu được, thì chúng ta bớt xuống.

Vì cái đời đang lồi cuốn, cái nghiệp duyên của thế gian nó đang lồi cuốn ; cái gia cang là cái nghiệp duyên; mà cái nghiệp duyên đó là cái cơ hội tốt nhất để cho chúng ta có cơ hội thức tâm.

Cho nên, cảnh đời, các Bạn thấy không, có nhiều người 1 chồng, 2 chồng, 3 chồng ; không xong cái gì hết! Đó là bài học không chịu trả và không chịu học, cho nên tới đó nó dứt và nó chuyển qua ! Cũng học bài học cũ : bỏ ông chồng này, lấy ông chồng kia ; ông chồng này chết, lấy ông chồng nọ ; thì nó cũng vậy đó thôi !

Con vợ này chết, lấy con vợ khác; thì cũng bao nhiêu công chuyện đó thôi !

Cũng trong cái cung đó mà thôi ; rồi tạo khổ, là nghiệp trong tâm.

Nhưng mà con người, tại sao sống một mình, sống không được ; mà phải có bạn mới sống được ?

Vì Tứ Quan nó quỵến rũ : mắt, mũi, tai, miệng; họ có, mình không có, buồn ; có bấy nhiêu đó mà động !

Mà dính vô, lại thấy rầu thêm !

Thiếu dũng chí !

Cho nên, khi chúng ta ném vô rồi thì cứ tận ném đi ; không sao ; giữ lấy mà tiến !

Môi trường nào cũng tiến hóa; hoàn cảnh nào cũng

thăng hoa; tại sao chúng ta từ chối?

Chấp nhận, để tiến !

Cho nên, nhiều người đối với họ quá : lúc thương yêu thì ca tụng ; mà lúc ghét rồi thì nói không còn một đồng xu !

Lúc quý thì kêu, “Thống thống” ; mà lúc không quý thì kêu bằng “thằng” ! Đó.

Cho nên, ở đời này chúng ta không nên làm thầy ai ; làm bạn thôi.

Thích thì nói hai câu ; còn không thích, thì mỗi người lo lấy mà tu.

Chớ còn thích nó đề cao đó, lãnh cái chức cao đó ; bữa sau, nó coi mình không ra cái gì ; tội cho nó !

Mình chỉ lo tu thôi, và không có chấp nhận một cái địa vị gì hết.

Đồng tin trong một hoàn cảnh tiến hóa, thương yêu, xây dựng.

Mà muốn thương yêu mọi người, thì phải thực hành :
Bạn giải tỏa được Bạn, là Bạn giải tỏa được cho người khác.

Sự rắc rối của các Bạn qua được, thì người khác sẽ nhắm con đường đó mà bước qua.

Đó là lập hạnh, đó Bạn !

Nếu các Bạn không chịu hòa tan trong đó, làm sao các Bạn lập hạnh được ?

Cho nên, mỗi người một việc rất rõ ràng tại thế gian ; mà cũng đã và đang cùng chung trong chu trình tiến

hóa.

Chớ không có khác nhau !

Có gì khác nhau đâu mà chê người này, chê người nọ ; chê đạo này, với chê đạo nọ ; mà chán đạo này, mê đạo kia ? Có ích gì đâu ?

Tất cả như nhau, đã và đang học.

Tôi đã nói rất rõ ràng : ăn, ngủ, ỉa, Tam Đại Sự các Bạn ơi !

Rồi các Bạn mở mắt ra, làm cái chuyện tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục ; cho tới chết, tóc bạc, mắt lờ, không biết mình ở đâu đến đây, rồi sẽ về đâu ?

Cho nên, chúng ta công năng tu, để thấy khả năng của chúng ta, “Tôi đã đến ; từ đâu đến đây, rồi tôi sẽ về đâu” ; là vậy.

Chúng ta tu là tu vậy : “Tu là trở về với sự quân bình của chính tôi.”

“Trước kia, tôi ra đời, cái gì tôi cũng hông biết ; gặp đâu tôi theo đó. Rồi bây giờ, thế gian nói, “Mày làm vậy có tội !” Nhưng mà tới lúc tôi thấy rõ chính tôi đã làm cho tôi có tội, tôi mới sửa được ; tôi mới ăn năn, tôi mới hối cải !”

“Và nếu tôi không thấy rõ là tôi đã làm cho tôi có tội, thì tôi không bao giờ tôi có cơ hội tôi sửa !”

Cho nên, người tu, không phải là muốn kêu ai tu cũng được.

Đúng ngày, đúng giờ, đúng lúc, đồng cái hoàn cảnh đó, họ nghe, đúng, rồi họ mới đồng hành với mình.

Chớ không phải buộc họ tu, hoặc là bắt họ tu ; bỏ

nhà, bỏ cửa, bỏ vợ, bỏ con ; rồi đâm ra dối trá lấy mình : “Tôi không muốn này, hồng muốn kia, hồng muốn nọ” ; mà, ra cửa sau, là tôi muốn hết ; mà đi cửa trước, tôi nói “Tôi không thêm !”

Cái đó là tạo khổ, và mất thì giờ ; không thể nào tiến tới !

Còn Vô Vi, không ! Cái gì cũng công khai hết : Bạn ăn mặn, cứ ăn mặn ; rồi một ngày nào, Bạn ăn chay, “Tôi không thích ăn mặn, thì tôi ăn chay, đúng rồi !”

Rồi bấy giờ “Tôi không thích mở mắt, thì tôi nhắm mắt ; là chuyện của tôi !”

Bạn thấy không ? Đó, nó rõ rệt như vậy !

Còn Bạn là người có tay, có chân, có vía, hồn để nuôi cái thể xác này, thì Bạn phải làm việc cho xã hội ! Nhất

định là mọi người phải có một việc, để phục vụ chúng sanh, đúng theo tinh thần phục vụ của Thượng Đế.

Con thấy không : Nhật, Nguyệt, danh chất : có mặt trời, mặt trăng ; thấy rõ ràng, đang quán xuyên thế gian và hướng độ thế gian trong cái luật Âm, Dương tiến hóa.

Ông Trời, Bà Đất có hợp tác mới có hoa quả cho chúng sinh ăn, có sự sống !

Mà giành nhau để cướp giật sự sống !

Cái đó là sự sai lầm ; vì không thấy Luật Trời !

Không thấy Luật Trời là tạo khổ cho chính mình.

Các Bạn giành ăn là các Bạn khổ đó: vô tu với nhau cũng giành địa vị ! Cái đó là khổ đó Bạn !

Còn địa vị của người tu, cứ cố gắng tu rồi người ta thương, người ta nhờ mình giúp ; thì giúp được một giai đoạn ngắn đó thôi, rồi mình giúp ; rồi ngoài cái đó thôi, mình cũng cố địa vị làm cái gì ?

Ông tổng thống, khí giới đầy mình, vậy mà người ta còn đuổi ra khỏi tổng thống phủ kia mà !

Còn mình, có lý nghĩa gì ?

Cho nên, mình giữ cái tâm tu thôi ; Ba Cõi đừng chê mình là được phước rồi : Thiên, Địa, Nhân đều quý mình là được rồi ! Mình làm một điều cho tất cả mọi việc !

Cho nên, ngày hôm nay các Bạn ý thức được, nghe những cái gì tôi đã hành, đã và đang hành, thì các Bạn thấy rõ rồi !

Tôi cũng trên hành trình ăn năn hối cải, sửa tội để tiến hóa ; chớ đâu có giỏi hơn các Bạn chỗ nào đâu ?

Phải chịu làm, chịu học, chịu tu ; ngày lẫn đêm nghe cái nhịp tim của chính mình đang học hỏi và tiến hóa.

Chớ chúng ta không có hưởng thụ được cái gì ở đây hết, các Bạn ơi !

Cái gì quý bằng cái xác của các Bạn ? Ngày đêm ôm ấp nó, lo lắng cho nó ; nhưng mà giờ phút lâm chung chết đi, các Bạn cũng không có cơ hội ôm nó đi chôn kia mà !

Các Bạn thấy chưa ? Chính xác này là của người khác : của ông Trời đã sắp đặt !

Các Bạn học, mãi khóa rồi, người khác sẽ học.

Nó sẽ tan rã, và nó trở về với chiều hướng Kim, Mộc,

Thủy, Hỏa, Thổ đã quy định, chớ! Các giới, các trình độ !

Rồi nó sẽ cấu trúc trở lộn lại ở nơi khác ; các Bạn thấy chưa ? Sự tinh vi của Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp.

Cho nên, chúng ta thấy rõ cái Định Luật Sinh, Trụ, Hoại, Diệt của trần gian ; chúng ta không có cái lý do bị sự lôi cuốn của ngoại cảnh !

Các Bạn hiểu lầm một cái gì, là bị kẹt vô chỗ đó !

Bạn hiểu lầm cho một người bạn của Bạn làm bậy, là cái sự làm bậy đó nó trói buộc trong tâm của các Bạn ; cứ đi tới nghĩ chuyện làm bậy của người ta, trở nên là người thị phi !

Các Bạn học tu, để trở về quân bình sáng suốt ; chớ có phải đi học sự tăm tối thị phi đâu !

Vào chùa nói chuyện người này, người kia, người nọ.
Vào thiên đường nói chuyện người kia, người nọ ;mà không chịu tu. Vào nhà thờ cũng vậy : bận cho bánh để khoe khoang !

Cái đó để làm gì ?

Cho nên, các Bạn nhớ rằng các Bạn chỉ có cái Tâm.

Tâm các Bạn là hạt kim cương bất hoại !

Các Bạn đi đâu cũng giữ cái trong sạch đó ! bất cứ chùa chiền, nhà thờ, nơi nào các Bạn đi là chiếu rọi cho họ, đem cái tâm từ tha thứ và thương yêu giúp đỡ cho họ tiến hóa, để họ hiểu họ hơn.

Mà muốn họ hiểu họ hơn, thì các Bạn phải tu nhiều hơn, để hiểu Bạn nhiều hơn, mới có cơ hội ảnh hưởng họ !

Cho nên, phải lo phục vụ gia cang: đời, đạo song tu.

Ông Trời đã cho các Bạn có cơ hội có gia cang, là phải phục vụ đúng mức !

Đó là mức tiến hóa người tu !

Chớ không nên chê, rồi tách rời, rồi bỏ ! Rồi các Bạn đi đâu ?

Trách nhiệm của các Bạn không có hoàn tất, mà tu cái gì ?

Phải trách nhiệm gánh vác : lỡ có vợ, có con, phải làm đủ nhiệm vụ của chính mình.

Có chồng, có con, phải làm một hiền thê, một hiền mẫu, rõ rệt ; cho xã hội thấy !

Cái điều đó là điều quan trọng !

Cho nên, chúng ta tu trong thực tế ; không có xảo trá, và không có bị lường gạt.

Đọc kinh, phải hiểu kinh ! Thậm chí, các Bạn niệm “Nam Mô A Di Đà Phật: hiện tại, các Bạn phải hiểu được cái chân động lực trong cơ tạng của Bạn ! Và nó quy hội rồi, các Bạn trở về với sự sáng suốt.

Thì các Bạn đã từng niệm ngày, niệm đêm, và chúng minh rõ rằng : “Từ ngày bản chất hỗn ầu tôi, của tôi, nóng nảy của tôi, bây giờ nó tháo gỡ đi đâu mất ! Tôi nhận thức tôi có cái từ ngôn để đối đãi với chúng sanh, giữa con người và con người ; tôi hiểu cách đối đãi, tôi biết tha thứ và thương yêu là giá trị; thay vì hồi nào giờ tôi không hiểu cái đó, tôi nóng tánh, tôi bùng bột ; nhưng ngày hôm nay tôi bình tĩnh, hòa giải, học hỏi, tiến hóa; tôi thấy giá trị của sự tiến hóa trong thanh tịnh của tôi.”

Thì các Bạn thấy người tu ở đâu?

Phải ở chùa không ? Không !

Ở nhà thờ, không ? Không !

Ở đâu ? Ở trên trời ? Không !

Ở trong tâm các Bạn !

Bạn có tu hay không là trong tâm Bạn ; Bạn biết thôi, chẳng có ai biết Bạn.

Người này hù các Bạn: “Mai nay chết ! Tướng số Ông, một phải lâm nạn !”

“Cái đó là bài học của tôi ! Nếu mà có y như lời Ngài nói, thì tôi cảm ơn và tôi được tiến hóa nhiều hơn ; vì tôi là người đã chấp nhận sống trong thể xác này, là tôi phải chấp nhận định luật cho xảy ra đến cho tôi!”

“Tôi phải sống trong cơ cấu vĩ đại, bão bùng nguy hiểm của Trời, Phật, là tôi đã chấp nhận rồi ; tôi không có lý do nào từ chối.”

“Nhưng mà, vốn vẹn của tôi, cái vốn của tôi, là chỉ có sự sáng suốt. Sự sáng suốt tôi càng dồi dào, thì tôi càng thấy rõ cái tinh thần phục vụ tôi nó lại càng gia tăng.”

“Mà sáng suốt tôi ít, thì tôi thấy tôi, con người tôi, nó càng ngày càng sân si và cà nanh, ghen ghét !”

Cái bản chất ghen là bản chất tối tăm, đó là đi thụt lùi, kêu bằng, ‘Hạ tầng công tác.’

Còn bản chất cởi mở, từ tâm cứu độ, đó là bản chất sáng suốt, đó Bạn.

Cho nên, nhiều Bạn đi nói đạo, khuyên đạo, dạy người

ta tu, mà tánh như đàn bà : mỗi chút mỗi giận, mỗi chút mỗi ghen tương !

Đó là trình độ thấp hèn, và bị “Hạ tầng công tác” đó Bạn ; không bao giờ tiến triển nổi đâu !

Cố gắng hiểu lấy Bạn, trở về gấp rút ; chớ tuổi tác không có chờ các Ban đâu.

Trở về với sự thanh tịnh, trở về vốn liếng khả năng của Bạn : xài không hết, không cần mượn của ai hết !

Nghe tôi, đi ! Làm thẳng dốt tu, đi !

Nhưng mà Bạn đạt được điểm rồi, Bạn cứ đi trong con đường đó, rồi nó sẽ hiểu tất cả :

“Té ra, ‘Thế gian đô thị giả’ ; tất cả không có sự thật !

Cái câu “Vạn sự trên đời là Không,” đúng sự thật như

vậy ; không có chỗ nào mà sửa chữa được ! Nó là chân lý !

Cho nên, cái vốn sẵn có của chúng ta, phải trở về với Không mới hòa tan với các giới được !

Các Bạn đã thấy ông Trời chưa ?

Thanh khí các Bạn đang hưởng đây, là ông Trời đang xoa dịu tâm hồn của các Bạn.

Mà ông Trời đâu có phải giúp nhà giàu mà bỏ nhà nghèo đâu ?

Mà giàu, nghèo cũng bao nhiêu công chuyện đó : cái thằng nhà giàu kia, thì của thiên trả địa, cũng mấy chục năm, rồi nó cũng buông tay ra đi ! Còn cái thằng nhà nghèo kia, cũng mấy chục năm đó, rồi cũng buông tay ra đi ! Thấy chưa ?

Ông Trời, cho nên Ông xuống : “Các Con ơi, các Con là con của Cha ; Cha đâu có bỏ các Con được ! Các Con đau khổ, là Cha đau khổ ; các Con vui, là Cha vui ; các Con tiến, là Cha tiến !”

Thì lấy gì chứng minh là hòa khí của càn khôn vũ trụ đang theo dõi các Bạn, không có bao giờ bỏ các Bạn, và ghi chép tất cả những hành động sai lầm của các Bạn ?

Là nhờ tia sáng Thanh Khí đó chiếu vào tâm các Bạn.

Nếu các Bạn không có thanh khí, lấy gì các Bạn sống đây, các Bạn ?

Các Bạn sống với ai ?

Sống với Thượng Đế !

Và các Bạn không trở về nhẹ nhàng như Thượng Đế,

làm sao các Bạn trở về nguồn cội được ?

Cho nên, đường đi có phải ôm cái xác đi hần học, mới tiến tới được, đâu ?

Tại sao người ta ngồi thiền, người ta không nói năng, mà người ta về Nguồn Cội được?

Mà mình lái xe hơi rầm rầm, mà mình vẫn ở thế gian ?

Máy bay, vệ tinh bay lên cung trăng ; rồi rớt cuộc cũng ở thế gian, chớ đâu có đi về Thượng Đế được !

Những Vị đó, lên, thấy cái cảnh hùng vĩ ở bề trên, mới trở về, “Thôi, bỏ hết, tu ! Khuyên người đời tu.”

Cho nên, văn minh là để làm cái gì ? Văn minh để cho chúng ta thấy rõ rằng : phải gom gọn những gì Bạn sẵn có, Bạn mới có cơ hội tiến !

Trước kia, những cái gì sản xuất ra cũng gồ ghề ; ngày nay, nó càng ngày càng gọn. Sau này, còn có chút xíu ; mà sau này, không còn ; không cần cái đó nữa, cũng vẫn có thể liên lạc được !

Vì mọi người đã tập trung, hướng thượng trở về với Chơn Cảnh ; thì nháy mắt, tới nơi; có gì đâu mà phải hao phí nhiều dữ vậy !

Chớ ở thế gian, đi đây, đi đó, tốn tiền máy bay, va li sách rầm rầm ; rốt cuộc đi tới chuyện gì ?

Công chuyện có một chút à ; các Bạn thấy chưa ?

Cho nên, các Bạn tu, các Bạn đừng có lo rằng : “Tôi không được đi máy bay ; tôi không được này, được kia, được nọ ; tôi không được xuất hồn !”

Nhưng mà các Bạn đừng quên Bạn là người đã có

Hồn, từ Tam Thập Tam Thiên giáng lâm xuống thế gian nhập, khổ nhập trong cái thể xác này rồi !

Các Bạn đã xuất từ trên kia xuống rồi !

Thì các Bạn lập lại quân bình, đang bị kẹt, đang ở tù trong khám, mà lo hết tội, thì đi lên ; chớ có gì đâu !

Cái chuyện xuất hồn đâu phải chuyện mới đối với các Bạn !

Là chuyện cũ, từ xa xưa kia mà !

Bạn đã từ đó xuống đây, kia mà !

Lấy gì chứng minh ?

Ở thế gian, đâu có chế Bạn được đâu ?

Bạn nói chuyện, người ta nói Bạn “Khùng” ; mà kêu

họ chế thẳng khùng nói chuyện như Bạn, được không ? Không !

Họ cho Bạn là “Thông minh” ; mà chế thẳng thông minh nói chuyện như Bạn, được không ? Không !

Cái của Bạn, là của Bạn !

Cho nên, trình độ không mua không bán, là ở chỗ đó ! Các Bạn thấy chưa ?

Cho nên, chúng ta biết được rồi, chúng ta nên giữ sự thanh tịnh, và đừng có chán ngán trên đường đi !

Vì chúng ta, thức ta là vô cùng ; vì chúng ta vô cùng động loạn ; thì phải vô cùng sửa chữa mới tiến hóa tới Hư Không ! Thấy rõ chỗ này chưa ?

Tia sáng đã về với Bạn rồi ; chính Bạn là người có khả năng quyết định mọi sự đi, hay là ở ; chớ không có

một người nào có khả năng chế được các Bạn ra hết !

Luật là Luật ; đâu có thay đổi được Bạn !

Luật ở thế gian một số người làm ra, rồi cũng thay đổi không được ; mà hướng hồ Luật Trời, mà thay đổi ?

Cho nên, những ông thầy này, thầy kia, thầy nọ, nói: “Tôi thay đổi vận mạng cho Anh” ; đâu có được !

“Tôi có tu, tôi mới được ; chớ tôi không tu, không có được ; không có ông thầy nào thay đổi vận mạng cho tôi được đâu ! Tôi tu là tôi ăn năng hối cải, tôi không làm bậy, thì tôi không chết sớm ; tôi không có dâm dục, thì tôi không có hại xác tôi !” Thấy rõ điều này chưa ?

“Tôi không có cạnh tranh, thì tôi không có hại thần kinh tôi ; tôi giữ chữ hòa, thì chỗ nào tôi cũng tiến !

Đó là tôi nắm được chìa khóa rồi ; tôi còn lo cái gì ?”

Các Bạn thấy rõ : những gì tôi nói đều là trong thực tế ; mà chính trong Bạn có, chớ không phải ở ngoài Bạn !

Bạn không cần đi xin, xỏ của ai hết !

Như ông Phật, ông mang cái xác của các Bạn ; Ông cũng là người từ thế gian, và Ông giải thoát được, Ông đi lên Thiên Đàng nhập Niết Bàn ; đi chỗ nào cũng được hết !

Thì bây giờ, các Bạn là một tội nhân, mà các Bạn ăn năn hối cải chuộc tội, rồi các Bạn đi ! Có cái gì đâu mà phải lo ?

Nhiều người nói, “Sao tôi tu ?” Rồi từ đó các Bạn mới nhận rõ rằng : “Ông Thầy tôi là ai ; và tại sao tôi phải

tu ; và tôi lại so sánh với ông Tám ?”

Các Bạn mới thấy rõ hoàn cảnh là ân sư : “Nhờ hoàn cảnh éo le, khổ cực, chồng tôi chửi tôi, đánh tôi, hiếp tôi ; vợ tôi nó làm khó khan ; tôi mới đi tìm ! Chán đời, tôi mới đi tìm con đường tu ! Sự thiếu thốn nghèo khổ, bực bội, tôi mới đi tìm đường tu !”

Có phải hoàn cảnh là ân sư không, Bạn ?

Nhờ hoàn cảnh đó nó mới dẫn Bạn đi tu.

Chớ đâu phải ông Tám là người dẫn Bạn đi tu đâu !

Ông Tám cũng nhờ hoàn cảnh mà ông Tám tìm đường tu !

Mới thấy rõ, Ông Thích Ca, Ông Thích Ca cũng nhờ hoàn cảnh mà Ông mới tu.

Hoàn cảnh của Ông là một thái tử giàu có, rồi Ông ra Ông dòm nhân gian đau khổ ; Ông sướng hơn mọi người, rồi mọi người cứ đau khổ như vậy, rồi Ông làm sao ?

Ông nhờ ai Ông tu ? À ; Ông nhờ hoàn cảnh của một quốc gia độ Ông tu !

Ông mới nguyện : “Tôi sống với những người đau khổ, để tôi dẫn những người đau khổ tiến !”

Ông mới ra rừng, ông tu ! Ông tu với con thú, là đau khổ không Bạn ?

Con ma, con quỷ là người đau khổ không, Bạn ? Con ma, con quỷ, là trình độ thấp kém mới đi phá người ta ; con thú, là trình độ thấp kém nó mới dữ.

Thì Ông sống trong cái hoàn cảnh đó, mà ông tu ; ông

mới tìm tòi khả năng thanh tịnh của ông ; ông mới tiến hóa được ! Các Bạn thấy hông ?

Ông đã hành ! Nhờ hoàn cảnh, ông tiến !

Vậy chớ, các Bạn có ân sư một bên, không ?

Hoàn cảnh Bạn là ân sư đó, Bạn !

Ăn, mặc, thể xác các Bạn đang ôm đây, là ân sư của các Bạn : nó đòi hỏi !

Mà các Bạn không bao giờ thỏa mãn được nó !

Thì các Bạn phải tìm cách làm sao thỏa mãn và quán thông nó !

Đó là cơ hội các Bạn tu !

Nhưng mà các Bạn không có cái pháp đi tắt !

Cho nên, ngày hôm nay, ông Tám đã lượm được cái pháp này của những vị đau khổ hơn ông Tám mà tìm ra và trao lại cho ông Tám ; ông Tám truyền cho các Bạn ; thì các Bạn có khác gì ông Tám không ?

Các Bạn là ông Tám rồi !

Các Bạn cứ việc thực hành đi tới !

Chớ nhờ ai nữa ?

Nếu các Bạn còn không tin khả năng của các Bạn, thì các Bạn tự hủy các Bạn mà thôi!

Mà các Bạn tin nơi khả năng của các Bạn, thì các Bạn đi rồi, các Bạn tiến rồi !

Các Bạn không có bị nghiệp chướng trói buộc nội tâm của các Bạn !

Không bị, vì sự thách đố của ngoại cảnh, mà các Bạn ràng buộc chơn tâm !

Các Bạn sử dụng cái quyền năng tha thứ và thương yêu của các Bạn, để các Bạn tiến !

Các Bạn thấy rõ điều này chưa ?

Cho nên, mọi người đều có cơ hội tu, đó Bạn !

Mà các Bạn đã và đang tu !

Rồi mới chứng minh cái cảnh luân hồi của các Bạn nhiều kiếp rồi ! Đâu phải một ngày, một giờ, đâu !

Luân hồi, luân hồi, luân hồi !

Nhiều khi các Bạn thiên, rồi các Bạn tưởng các Bạn nhớ đến lúc còn bé, rồi nhớ tất cả những tiền kiếp các Bạn đã dự vô cái cuộc nào, cuộc nào ! Các Bạn thấy

chưa ?

Rồi ngày hôm nay, các Bạn mới dòm lại : “Ôi, cái duyên nghiệp của tôi nó đến rồi ! Người đã chung sống với tôi bao nhiêu mấy trăm năm, 500 trăm năm về trước, ngày nay nó tái ngộ, thương yêu vô cùng, kính mến nó vô cùng,” và nắm đó để mà tu, mà tiến.

Các Bạn thấy coi : từ thế gian lên đến Thiên Đàng, cũng là hoàn cảnh ân độ trong chu trình tiến hóa đó, các Bạn !

Bạn ở hoàn cảnh nào cũng có cơ hội tiến hóa !

Các Bạn xuất hồn lên trên trời, các Bạn gặp chư Phật ? Đó là cái hoàn cảnh tiến đó ; các Bạn thấy không?

Đảnh lễ Đức Phật, mà không bao giờ gần được Đức Phật !

Các Bạn phải cố gắng tu hơn nữa ; các Bạn thấy không ?

Gặp một vị Tiên, mà chỉ nghe người ta nói, mà mình nói không được !

Thì mình phải cố gắng tu, để tiến ! Các Bạn thấy hông ?

Có phải nhờ cái hoàn cảnh nó dẫn tiến các Bạn, không ?

Cho nên, hoàn cảnh là ân sư !

Lúc nào ân sư cũng ở một bên : trong tâm các Bạn ; trong, và ngoài ; thể hiện diễn tiến để ân độ các Bạn tiến hóa ; chớ không có bao giờ bỏ các Bạn hết !

Cho nên, các Bạn phải thấy rõ điều này mà thực hiện cái vốn sẵn có của chính mình : nhận, hòa để học nó!

Thấy ta càng học, càng có ; càng học, càng thấy rõ hơn ; càng thực hành, thì càng tiến hóa hơn !

Cho nên, nhiều khi các Bạn thấy rằng, “Cái đầu của tôi như nó điên vậy !”

Không phải điên đâu các Bạn !

Vì các Bạn đã thâm nhiều động loạn quá !

Bây giờ trục xuất nó ra đi !

Một thời gian rồi nó hết ; nó lại hồi sinh !

Cho nên, định luật Sinh, Trụ, Hoại, Diệt có rất rõ ràng !

Cái Cơ Tiến Hóa không ngừng nghỉ của ông Trời sắp đặt rất tinh vi.

Mọi tâm linh đều có ngôi vị tiến hóa.

Một hạt cát cũng có vị trí của nó, kia mà.

Cho nên chúng ta xem : cây, cỏ đều có vị trí học hỏi để tiến hóa hết ; núi, sông, biển, ngòi, ngạch, đều có nhiệm vụ làm việc hết !

Không có chỗ nào là chỗ không có giá trị.

Cho nên, khi chúng ta muốn hiểu được Thượng Đế, chúng ta phải hiểu toàn diện trạng thái cả càn khôn vũ trụ, chúng ta mới thấy giá trị của Thượng Đế.

Chớ không phải một, hình một Ông giáng lâm xuống, rồi nói lô la, vậy là đúng ! Không đúng đâu các Bạn !

Các Bạn cứ làm thình đi ! Có pháp rồi ; nắm cái pháp đó mà tu, mà đi thôi !

Đừng có cho ai hội nhập, xưng danh, này kia, kia nọ ;
mất thì giờ ; mà các Bạn không tiến !

Thử, các Bạn không tin tôi, các Bạn cứ đi đi, nghe
những vị đó ; rồi những vị đó sẽ giúp các Bạn những
cái gì ?

Rất cuộc, Bạn cũng là Bạn, và những vị đó cũng là
những vị đó, nếu các Bạn không hành.

Hạnh hy sinh các Bạn không có, dũng chí các Bạn
không có tràn đầy, thì không bao giờ các Bạn tiến
được!

Chớ đừng có xác nhận, “Ông này đúng ; bà kia đúng”
; nhưng mà, rất cuộc rồi, Ông nào, Bà nào theo bà này
!

Chỉ có lo tu mà thôi !

Cho nên, các Bạn còn thời giờ sống lâu hơn tôi ở thế gian ; các Bạn sẽ có ngày giờ chứng minh sự thật : giờ phút lâm chung của họ thế nào ? Thấy rõ mọi sự việc.

Và Bạn sẽ nắm cái pháp này, rồi Bạn cứ hành đi, đi, đi, đi ; rồi Bạn thấy !

Ân sư không bỏ Bạn : đi môi trường nào, Bạn cũng có hoàn cảnh tiến hóa hết, nếu các Bạn giữ pháp tu.

Còn không, thì các Bạn chỉ nuôi sự mền tiếc mà thôi !

Như vừa rồi, ở Việt Nam đã cho hay rằng : “Kim Thân Cha đem xác về trời.”

Mọi người ngạc nhiên ; rồi, “Ngài đã đi rồi ; đã từ bỏ chúng ta rồi ! Chúng ta làm sao đây ?”

Đó là cái ngu xuẩn, và cái tăm tối !

Cho nên, chúng ta phải thấy rằng : Ngài có ở, hay là đi, cũng do ta mà thôi !

Nếu Bạn xác nhận đó là Thượng Đế, thì Bạn bảo vệ Thượng Đế !

Còn Bạn không xác nhận, thì đâu có cái gì đâu ?

Bạn lo tu.

Và Thượng Đế đã xác nhận Bạn là Thượng Đế, và Thượng Đế là Bạn, “Con đau khổ, là Cha đau khổ ; Con vui, là Cha vui !” Ngài đã nói là : “Ta với Người là một !”

Có bấy nhiêu đó, là Ngài mở trí cho chúng ta !

Mà chúng ta không chịu hành ; để hành trong ý lại, rồi nói, “Kim Thân này bỏ ở Việt Nam ; rồi Kim Thân qua Mỹ ; rồi Kim Thân đi đâu ? Kim Thân qua Liên

Xô ?”

Làm chi vậy ? Có ích gì cho ta đâu ?

Ta chỉ có tu, chúng ta mới đi tới !

Còn ta không tu, thì không có đi tới !

Rồi ngồi đó, cứ nghĩ chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ ; thét rồi động loạn ; rồi ma nó nhập vô, nó cũng xưng, “Tao là Ông Thượng Đế ! Tao là Kim Thân tái thể !” Rồi đủ chuyện hết ; rồi khổ !

Cái khổ của mình, mình phải giải quyết !

Cái khổ của các Bạn, Ông Thượng Đế Ông đâu có tới giúp cho các Bạn được đâu !

Các Bạn phải làm, phải hành !

Ông đã nói Bạn là Ông mà ! Phải làm ; chớ không phải chờ Ông tới ông giúp !

Ông không có tôi đâu ! Bạn chờ một triệu năm nữa, không có ông Thượng Đế tới mà giúp cho các Bạn hết nạn đâu !

Cái nạn là cái bài học ; bài học để tiến.

Cái nghiệp chướng vợ, con của các Bạn, các Bạn bỏ thử, tôi coi nào ?

Nói các Bạn bây giờ được Thượng Đế chứng minh, Bạn là làm ông này, ông nọ, lớn rồi ; Bạn bỏ thử, tôi coi nào ?

Không được !

Bạn phải làm ; phải tu ; phải tiến !

Đó là trong thực hành đó, Bạn !

Tôi khuyên các Bạn thực hành !

Tôi chỉ đường cho các Bạn đi, để giải thoát, không bị lệ thuộc.

Chính tôi đã và đang đi ! Tôi là con người như các Bạn, mang thể xác như các Bạn, trong thực hành !

Mà các Bạn còn không thấy khả năng của các Bạn, thì các Bạn tự hủy các Bạn mà thôi!

Làm đầy tớ, nô lệ, nhiều kiếp rồi !

Bây giờ phải làm chủ ! Phải đi, phải tự đi !

Cho nên, các Bạn nghe và ý thức cho kỹ : đừng tôn sùng chỗ này, tôn sùng chỗ nọ, mà hại mình !

Thực hành đi, các Bạn !

Bây giờ, một giai đoạn các Bạn trước khi gặp tôi ; và tới bây giờ, các Bạn cũng đã tiến rồi !

Và tiến trong ý chí thực hành, qua sự đánh thức thực hành của tôi, để cho các Bạn thấy rõ các Bạn đang thực hành, trong thực hành của các Bạn !

Chứ không phải lời nói xuông kia đã giúp cho các Bạn cái gì đâu ! Các Bạn thấy không?

Cho nên, cố gắng đi !

Đừng bước vào một cái thế giới vô hình, mà ta không bao giờ thấy, và ta không bao giờ chứng nhận được!

Cho nên, ở chế độ tự do này có nhiều con đường : có con đường, hồi nào, ở tới bây giờ ta ở không bị ăn cướp ; mà có nhiều con đường ăn cướp triền miên ; nó

có nhiều con đường khác nhau !

Đừng có lầm, bước vô con đường ăn cướp đó mà khổ !

Các Bạn phải hiểu chỗ này ; phải nhớ những gì tôi nói !

Đời Đạo Song Tu : sau cái khổ là hạnh phúc !

Các Bạn phải cố gắng thực hành để đi tới.

Còn nếu các Bạn không chịu thực hành, không bao giờ các Bạn có kết quả !

Ông lên, Bà xuống, nhiều lắm ! Trị bệnh này, bệnh kia ; rốt cuộc rồi bệnh nào cũng tật nấy, không có bao giờ giải quyết được !

Rốt cuộc, người tu tự thực hành, người đó mới giải

quyết !

Thấy rõ, “Tôi, nhờ tu tôi mới giải quyết được cái bệnh điên khùng của chính tôi !”

Điên khùng là thần kinh yếu, nhẹ dạ, thu hút những cái chuyện bên ngoài ; rốt cuộc giải quyết không được, quân trí mà thôi.

Còn đảng này, chúng ta khử trược lưu thanh; ngày đêm phải lo trật tự, giải tỏa nghiệp chướng trong nội tâm, trở về trở lại trật tự sẵn có chính của chúng ta ; hòa hợp cả càn khôn vũ trụ !

Đó là đúng luật tiến hóa sẵn có của nhân sinh.

Từ hồi nào đến giờ, tất cả những Ông lên, Bà xuống, khối Vô Vi thâm băng đầy đủ hết để cho các Bạn phân tách thấy, thế giới bên kia là cái gì.

Nó cũng vậy đó thôi ! Nếu con ma mà sợ các Bạn ở đây, các Bạn cũng có thể xưng các Bạn là quan quyền lớn chức, để đuổi con ma !

Thì ở bên kia mà người ta qua, các Bạn mà quỳ lạy, thì rớt cuộc người ta cũng xưng quan quyền lớn chức, để trị các Bạn ! Bạn thấy chưa ?

Còn cái tu, nó khác ! Đừng có nhầm lẫn trong chỗ đó.

Tu là thực hành : cũng như củ sen ở dưới bùn, mà cố gắng tiến lên thành cây sen, nó mới có hoa sen ! Đó là trong thực hành.

Còn sự hỗ trợ của siêu nhiên, là có sẵn hết rồi ; không cần phải xuống nhắc nữa !

Các Bạn thấy chưa : Cấu trúc của siêu nhiên là đầy đủ hết rồi !

Chỉ do sự thực hành của các Bạn, mở đến cửa nào thì ánh sáng sẽ chiếu cho các Bạn đến cửa đó !

Cho nên, các Bạn càng ngày càng Soi Hồn, càng Pháp Luân, rồi các Bạn thấy, càng thấy càng mở thêm !

Mà trí độ của các Bạn càng ngày càng thanh tịnh, và thấy giá trị của sự thông minh sẵn có của các Bạn.

Và lắm lúc, các Bạn sợ luôn sự thông minh của chính Bạn : “Tại sao tôi có thể làm được những việc này ? Tôi có thể suy nghĩ nhanh nhẹ như thế đó ?”

Cho nên, cái tu này đều bằng chứng xác nhận trong nội tâm của mọi hành giả, chớ không phải là nói khoác và không có.

Cho nên, gần đây tôi có ra một cuốn bang, “NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT,” để cho các Bạn thấy rõ rằng :

từ từ giải quyết những cái khuyết trong nội tâm ;

nuôi dưỡng phần thanh tịnh sẵn có của chính ta trong
trật tự tiến hóa rõ rệt ;

vượt khỏi tầm quang chiếu tại thế gian này ;

căn cứ theo chấn động lực của âm thanh như chuông
chùa kêu réo và dẫn tiến tâm linh của chính ta ;

đã mở những cái khuyết trực khí trong nội tâm và
khôi óc.

Cho nên, các Bạn phải nắm cái đó làm chìa khóa để đi
! Tôi nhờ cái đó mà đạt được !

Và ngày hôm nay, luồng điện tôi liên hệ với luồng
điện ở Bên Trên xuống ; dùng cái âm thanh rung động
như vậy, để cho các Bạn có cái cơ hội tìm hiểu cái giá
trị ở cõi Bên Kia : chỗ thanh nhẹ, thì chấn động càng

vang lên, sáng suốt trong Ba Cõi.

Cho nên, “Làm một việc cho tất cả mọi việc ở tương lai !” Tôi đã nói các Bạn : người tu Vô Vi là vậy.

Nên ngày hôm nay, tôi được đến Rome, để thấy rõ những cơ cấu tiến hóa của vật chất, và phần Hồn, cũng nằm trong định luật Sinh, Trụ, Hoại, Diệt, Tiến Hóa mà tôi đã từng giảng cho các Bạn.

Nên ngày hôm nay các Bạn lại có cơ hội được đúc kết thêm, và nghe những gì tôi phân tích ; và chúng ta sẽ nắm đó, và đi trong thanh tịnh vững vàng và nhẹ nhàng hơn ; không còn sự lệ thuộc nữa !

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của các Bạn.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên